Fliqped

Issue #3

Spring 2016

MAKING OF THE COVER

Artwork: “Transitory soul”, all rights reserved 2016

The Concept

The poppy, associated with the grain goddess Demeter, combines bright, multicoloured blooms with narcotic properties inducing painlessness and relief. The four-petalled “blue flower” of alchemy signifies both the darkness of the prime material, as the shadowy, unknown self.

The light, transparent paper, a very typical and recognizable material of a “Herbarium” , becomes the main form of the cover’s synthesis. Shadow and light, visible and hidden, colour and achromatic are projected on this special “canvas” to create a sense of a play’s set.

The cover introduces the symbol flower-soul visually, as a scenographic set, mimicking the pages of “Herbarium”, while aspiring to highlight the contradictions of the evolving soul.

The Approach

Flowers are the hallmark of spring. There is no surer sign of renewal in the world, of awakening and rebirth.

On the third issue of Flipped, the flower is used as a symbol of rebirth, as it is associated with all the brilliant forms that quickly fade such as the transitory soul.
Visible above, yet rooted in the invisible, with a fragile outlook, flowers are, in truth, remarkably resilient as their aggressive roots invade through inauspicious soil, just like ourselves try to “blossom” despite our deepest fears and doubts.
The flower’s hermaphroditic qualities, suggest the joining of opposites in self-becoming, and the encouragement to recognise and accept our individuality.

This time, Flipped, is transformed into a very special “Herbarium”, that aims at the awakening of memories and emotions that go back to our childhood. Selected works of young creatives. Like some pressed flowers between transparent paper, are waiting to be discovered and appreciated from the reader.

Words | Artwork | Photography: Mimika Michopoulou

TABLE OF CONTENTS

PETALS

Lunar New Year

Remember to...

When paws are involved, love moderately

LEAVES

Interview

Words Springing off the page

Picture Perfect

Tunes In

FLOWERS

Fairy Forest Tale

Strawberry Pavlova

Storytelling

Astro

EDITORIAL

There are several times within a year when we feel inspired to begin anew.
New Years day, the month of September -associated with the start of the school year- and of course the coming of Spring.
A time of renewal, of almond blossoms, of spring cleaning and decluttering our lives both literally and metaphorically.

This issue of Flipped ,dedicate to Spring time, hopes to inspire you and lift your spirits, with more color, more flowers and positivity.
Tales on social media, Lunar New Years and the most loyal of friends will unfold in its pages.
In addition to a science fiction piece of storytelling by another new writer.
Go on...lay on the grass or your bed and experience the flipped side of life.

Kristiana Lalou

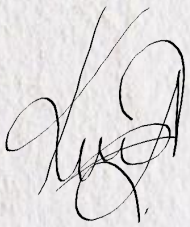

EDITOR IN CHIEF
Kristiana Lalou

EDITOR
Vasiliki Politi

DESIGN & ART DIRECTION
Mimika Michopoulou

CONTRIBUTING EDITORS
Eleanna Bourantani
Deppy Karagianni
Emily Kapothanasi
Kristiana Lalou
Annie Orfanidou
Akilina Printziou
Leonidas Sarkas

PHOTOGRAPHERS
Markos Gounelas
Mimika Michopoulou
Ioannis Promponas

PROOFREADING
Georgia Odantzi

FRONT COVER & CHAPTERS
Cover: “Transitory soul”
Chapters: “Herbarium”
projects by Mimika Michopoulou
All rights reserved 2016

Contact e-mail: flippedperiodical@gmail.com

CONTRIBUTING EDITORS

Akylina is a graduate of English Language and Literature
in Athens and has no idea where life will lead her next.
Her dream is to live abroad (UK or Japan would be nice) and pursue a doctoral degree, but sometimes her imagination runs wilder than it should. She is passionate about literature, foreign languages, Japan, her cat Luna, chocolate, rainy days, coffee and tea, laces and warm hugs under the moonlight (and not only).

Emily is characterized by her need to express herself daily, in whichever way possible.
Filling her time until she receives her interior design diploma.
She is fond of winter, ink and lonely walks.

Born in 1987 in Athens, originally from the beautiful island of Naxos. Libra, Sagittarius rising. When he was young he wanted to be a journalist, yet he studied and graduated from The University of Thessaloniki's Law School.
In the end he fell in love with photography. His first seminars were in Thessaloniki, his first album was Bresson's and his first camera, an old analog one, of his father's.
To get an idea... http://ioannispromponas.portfoliobox.io/

CONTRIBUTING EDITORS

An INFP in love with cultures, aromatic tea blends, books, umbrellas and red apples.
In her free time she watches anime, cuddles her dogs and spends the rest of it with the people she likes the most.
She studied in ACG.
Sometimes she writes stories, snaps photographs, acts, sings or teaches languages.
She can't make choices
and is a professional fangirl.

Mimika is an interior architect.
She lives and works in the city of Corinth, focusing her energy on anything related to aesthetics and design. Is involved in styling and concept design, editorial design and product identity,
while her love of cooking lead her to food styling & photography.
In Flipped she is the creative director and head designer.

PETALS

Remember to...

Pick flowers and then feel guilty I cut them.

Get a gym membership. Attend half a month and then never be seen there again.

Start to Spring clean and then give up half way and just stuff everything back to where it was.

Instagram flowers and with the hashtag #blessed and then judge myself.

Read all the Game of Thrones spoilers accidentally...

...then try to get amnesia.

The Moon and the Lanterns: Lunar New Year

Words: Akylina Printziou
Photography: “Lanterns for Autumn” by Anita Nowinska

Let’s begin with a story.

Once upon a time, in ancient China, Buddha - or the Emperor of Heaven, as some believe - decided to create the Chinese zodiac in order to provide the human race with a way to measure time.
So, he invited all animals to a race.
The first twelve animals that would finish the race would be granted a place in the zodiac calendar, each one for each of the twelve months that comprise a year.

Back then, the cat and the rat were very good friends as well as neighbours, and they were both very excited about the opportunity to participate in such an important race.
The cat, however, was as we are all aware, quite lazy and as she was worried that she wouldn't make it in time, she asked the rat to wake her up as early as possible on the day of the race so they would go there together.
The rat agreed but, being so impatient and eager to be included in the zodiac signs, he woke up early and left in a hurry, forgetting to wake the poor cat up. On his way, the rat encountered the other animals that were trying to get there on time and because he was in such a great rush, he jumped on the ox's back and he ended up being the very first animal to arrive, thus becoming the animal sign for the first lunar calendar month. By the time the cat got there, the race was already over and the twelve animals to be represented in the zodiac had already been selected.
Of course, the cat became furious with the rat's negligence and from that day on she chases him around to take her revenge on him.

This is one of the numerous different versions of the myth surrounding the creation of the Chinese Lunar Calendar and subsequent zodiac signs. As pleasant as myths and stories are, though, the simple truth behind it is that the Chinese created this calendar for a very particular reason - to mark their agricultural production and have a practical and useful way to measure time.
It has been said that the Chinese have been using this calendar approximately since as far back as the 21st century BC. And since China has been the major influence of most East Asian countries and cultures, countries like Korea, Japan, Indonesia, Thailand, Vietnam and many more also adopted the Lunar calendar. While most of Asia still continues to follow this calendar, Japan decided to abandon it in 1873 and adopt the solar calendar the rest of the world uses.

Since the Lunar calendar differs from the one we are used to, it is a given that major celebrations like the New Year are not only held in a different manner, but also on a different date, which is usually some time during February. Therefore, if you're still recuperating from post-holidays blues and cannot wait for the next Christmas and New Year's to arrive, you might find some solace in learning a few more things about the Lunar New Year, even if you're not joining the celebrations.

As its name suggests, the Lunar calendar is based on the phases of the moon, which usually correlate with one calendar month. Each year is associated with a Chinese zodiac animal sign - as per the story at the beginning - which is said to attribute certain characteristics and personality traits to people born within this specific year. Our current year, 2016, is the year of the Monkey - which happens to be my own Chinese zodiac sign! - and according to Chinese astrology, the years which concur with your animal sign are usually unlucky years for you, unless you follow the path that the stars indicate. In this aspect, Chinese astrology doesn't differ much from our own, does it?

Lunar New Year is considered to be one of the most important holidays for China and other Asian countries that celebrate it. Traditionally, most activities are brought to a halt in order for everyone to prepare for the coming of the New Year. The preparations along with the celebrations may last for entire weeks. The festivities end approximately fifteen days later, when the moon is at its brightest phase.
Red is the dominant colour during the festivities, a symbol of fire which can drive all the evil spirits away. People wear red-coloured clothes, write poems and wishes on red paper and give children money in a red envelope as a good luck charm. Fireworks are also a very typical element of such festivities, as they are in most Asian festivals.

One of the most impressive traditions, though, is certainly the Lantern Festival, which takes place on the fifteenth day of the Lunar calendar. People hold lanterns decorated with scenes from mythology, history or any other pattern that is pertinent to the occasion. The highlight, which is also an image well-known to the rest of the world, is the dragon dance. A huge red dragon is constructed out of silk, paper and bamboo, and dancers manipulate it mimicking the movements of the mythical creature.

These customs may differ slightly from country to country, since each culture has accumulated and assimilated them according to its own distinct standards and conditions. The Japanese, for example, may have abandoned the Chinese Lunar calendar, but they still add their own touch and flavor to their New Year's celebrations, even though they take place at the same time as in the Western world. For instance, it is a tradition for Japanese people to visit a shrine in the early hours of New Year's day - which is called hatsumode in Japanese, or the first shrine visit of the year - as well as eat special New Year's food called osechi-ryori. Another very interesting custom is the Buddhist temple bells which ring 108 times, supposedly as many times as the number of human sins.

There are many extremely fascinating customs and festivals in Asia, and the Lunar New Year celebrations are no exception. Some of these habits and traditions may seem foreign and peculiar to us, but, essentially, they are closer to us than we might think.

When paws are involved, love moderately

- Dedicated to my Fleur -

Words: Deppy Karagianni
Photography: Mimika Michopoulou

At some point in your life, you decided that it needs a four-legged friend to be complete.

You had been meeting those potential friends as they walked beside other people or passing them by in the streets, and they've always caught your eye, drawn a smile on your face, given your hand a persistent itch that wouldn't go away unless you petted them.
You had seen a piece of happiness so, eventually, you reached out and took it. You adopted your dog.

She was a little kid, so you had to set the rules. It was an important process because it made you feel important and responsible, and most of all, because you could tell that you would soon enjoy breaking said rules. Within the first few days, you knew that you would love her a little too much.
The sofa became hers, because once she wanted to watch a movie with you and you kept forgetting to lower your hand to pat her head. Your turquoise pillow is hers, because she made a habit of sleeping on it and she looked perfect there. Your bed now belongs to the both of you, because you have become each other's favorite warmers and you lull each other to sleep with your snoring.

> " BUT YOUR DOG HASN'T INSPIRED YOUR LOVE FOR HERSELF ALONE. YOU NOW SEE HER IN ALL THE STRAYS YOU MEET AND YOU TEND TO STOP AND PET THEM ALL, EVEN WHEN THEY HAVE JUST ROLLED ON THE ASPHALT. "

Not all of your guests liked sharing your furniture with her. It was designed for humans after all, and now it is contaminated by her shed fur. It sticks to clothes, carpets and bedding and, no matter how often and how hard you try to remove it, people complain.

But you look at her and you know her belly is warm on that pillow. She is at snuggling distance, with her perfect Queen of the House face on. You think of how sweetly you sleep beside her and comparing all this to the handful of fur these people are making a fuss about, you simply don't understand.
This, they claim amidst judgmental looks and clicking tongues, is an excess of a affection. Yes, it is. There can never be too many hugs, too much fur nuzzling, too many snout kisses.

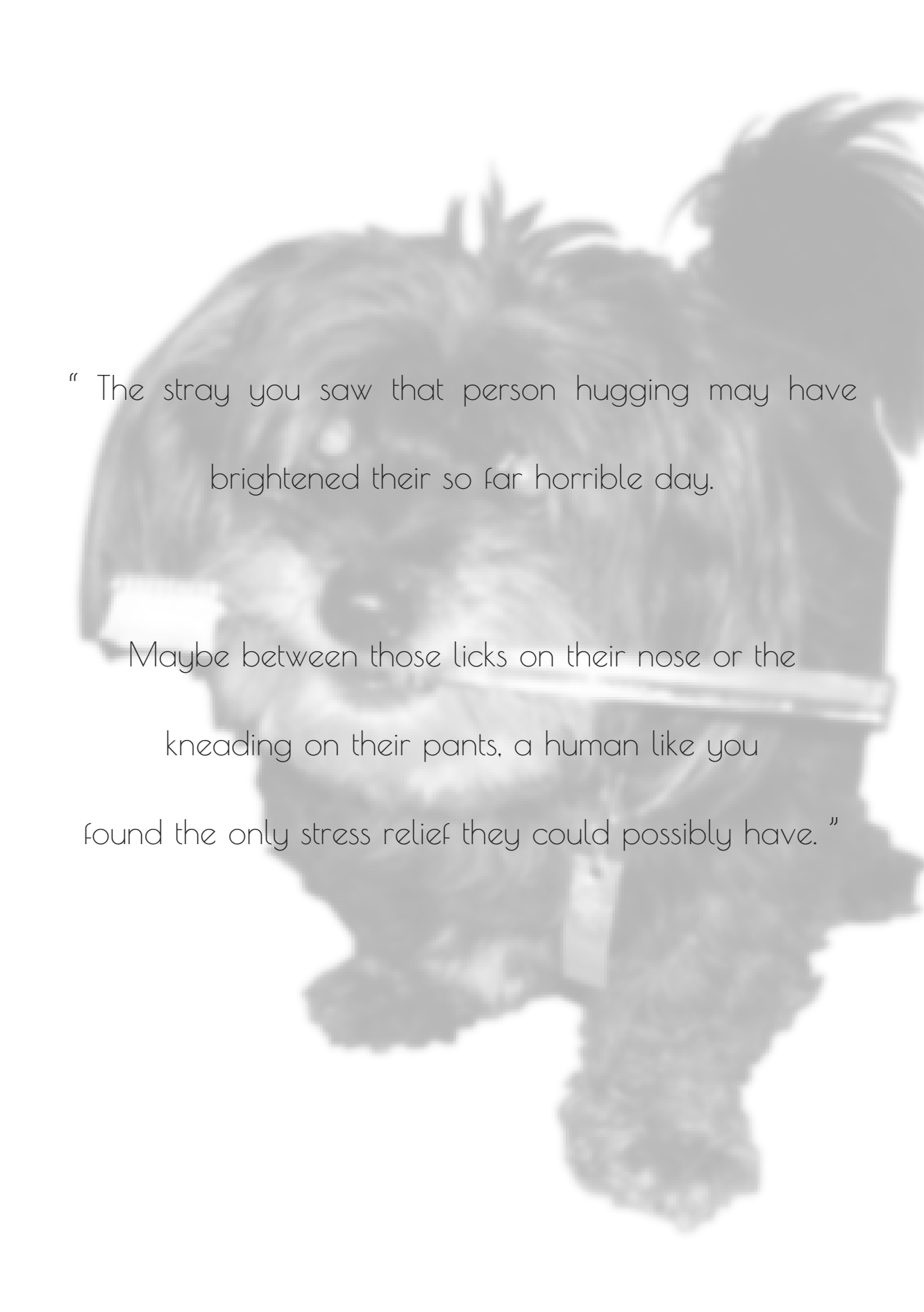

" The stray you saw that person hugging may have brightened their so far horrible day.

Maybe between those licks on their nose or the kneading on their pants, a human like you found the only stress relief they could possibly have. "

You ramble on and on about your essay while she pretends to listen, thinking of that bone-shaped snack. You talk about her endlessly to everyone around you, showing photos with a crazy smile.
But when you kiss her nose goodmorning they look at you with concern, even though you can rinse your mouth faster than you can wipe out the huge smile pulling at your face. A moderate relative, friend or passerby will always be there to remind you that you have overdone it a tad.

Then, there's the expenses.
If your mannerisms were a sign, the sums spent on the well-being of your pet is concrete proof that you have gone overboard. You have sought out the best pet care you can afford. Not designer dog sweaters covered with rhinestones or other products intended for animals that serve, however, not their own needs but their human's vanity. You were criticized for taking her for grooming so that she doesn't have to go through August heat waves with fur five centimeters long. You had to explain every pinch of cooked meat you gave her and every time heard a speech on how food of that quality was not meant for dogs.

But your dog hasn't inspired your love for herself alone. She's brought you closer to her incredible species and, most probably, her feline cousins. You now see her in all the strays you meet and you tend to stop and pet them all, even when they have just rolled on the asphalt.

Your purse holds treats for them, there are pictures of them on your phone and they've become a part of your everyday chats over coffee. And when your time and finances allow it, you contribute to their care.

That's when moderate people really begin to worry about you. If your reserves of love are exhausted on animals, what is left for your fellow humans? Animal care as an act of charity rather than one of 'personalized' love, spurs many to advocate that your compassion has far nobler causes to serve, that you have to set your priorities straight. How can you be

spending precious funds on dog food when there are hungry people on the planet? Why do you spend your time helping animals out when you could volunteer to assist the poor? Then they warn you about your future solitude. They try to find what took you from the real world of humans in favor of your bond with animals and make you come back before you become a cat lady.
All their reproach comes down to one very short and undoubtedly accurate statement. They are animals.
You can hear a little whispered just before the noun. It's not always said but there's a tacit contrast, in the second, unspoken part of this sentence.
… not people.
Let us explore what this means.

> " EVERY DAY YOU COME BACK TO YOUR DOG, IS A A BLISSFUL DAY FOR THEM. EVERY HUG YOU GIVE YOUR CAT IS A WHOLE UNIVERSE CONCENTRATED IN THOSE FEW MINUTES, WITHOUT THOUGHTS OF BEFORE OR AFTER. "

It means there are no complicated thoughts behind their love. Because, you must know, even if you don't give them the treat they're begging for, even if they sulk at you, you are still their one and only human.
It means they are family members with a harshly limited time. A pet carer's heart already bears a crack from the knowledge of it and every kind reminder of it is salt right in that crack. One can't be prepared for this loss any better than for any other. Milk has an expiration date; animals have a life to be lived with you to its fullest.

It means you have their unconditional trust. Our dogs and cats approach us bare of teeth and nails, they become our companions entrusting us to use our perceived “prevalence” over them in the best way we know.
It means that animals don’t love us moderately.

Every day you come back to your dog, is a blissful day for them. Every hug you give your cat is a whole universe concentrated in those few minutes, without thoughts of before or after. And every vibe of sadness they sense from you, is in their world, a wrong they are compelled to fix. Licking your hand, purring, handing over their rubber mouse or ball, their first-aid kits are always ready. They’re magical creatures whose fur absorbs stress and gives it back in rainbows. It is nearly impossible to view one’s bond to their animal companion in its entirety. The stray you saw that person hugging may have brightened their so far horrible day. Maybe in between those licks on their nose or the kneading on their pants, a human like you found the only stress relief they could possibly have.

Guardian, child, friend, supporter, comforter. When our animals, housemates or not, are here to give us everything, why should we be stingy?
We are their whole world. The question is how big a part of ours we are willing to give back.

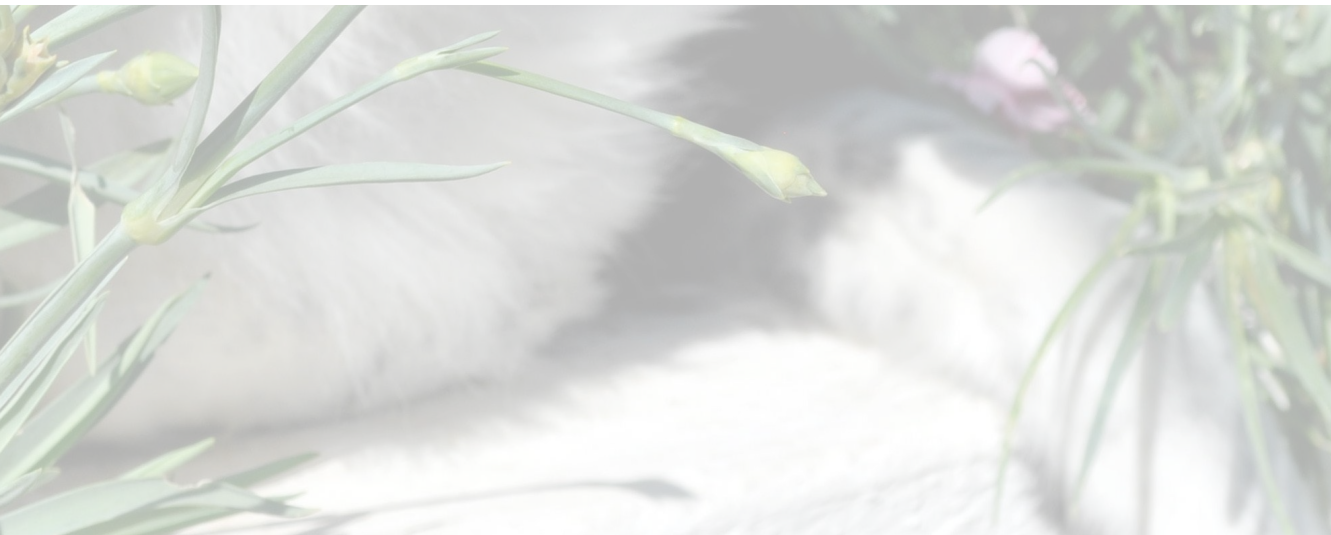

LEAVES

Feature: Alkistis Kafetzi

Words: Kristiana Lalou
Photography: Markos Gounelas
Valentina Gounela

.

Henri Matisse once said that creativity takes courage and few things are more courageous than uprooting oneself and starting one's life from scratch in a new country, in search of better circumstances and fertile grounds that will allow one's creativity to flourish.

This issue's feature welcomes a lovely young woman who after studying, working and establishing herself in Greece, decided to immigrate to Germany and start a new life. Alkistis Kafetzi is our current inspiration, with her spunk, her lively personality, her bright eyes and her genuine love for her work.

When she was little she wanted to be a painter, but growing up she fell in love with cinema and for lack of a better option she studied Theatre Arts at the University of Athens. “It was the closest thing to what I wanted to do”, she says, which back then was directing. Yet getting behind the camera gave her a new perspective on film making, so video editing and photography won her over and she extended her studies to these areas. After working on many projects in Greece for quite some time, she left for Germany a few years ago, following her partner. Today she lives in Munich and works as a videographer and video editor. With short films and video art projects already under her belt, as well as the short documentary Unterwegs, recently completed and about to be sent to film festivals, Alkistis Kafetzi is a Greek creative to keep in mind.

Flipped: Tell us about your decision to leave Greece.

A: There were multiple reasons. It was something I had considered for years, mainly because abroad, there would be better job opportunities in my field. Yes, the Greek art scene has been really active during the last few years, which I love, but money is nonexistent... Besides, I wanted to experience living abroad, though I want to go to Berlin, not stay in Munich. It is a bit too conservative for my taste, truth be told. My partner also left for Germany and that gave me the push I needed in order to seriously think about it.

Flipped: How did working in Germany help you evolve?

A: Well, for example, I get paid better here for my services, than I would have in Greece.

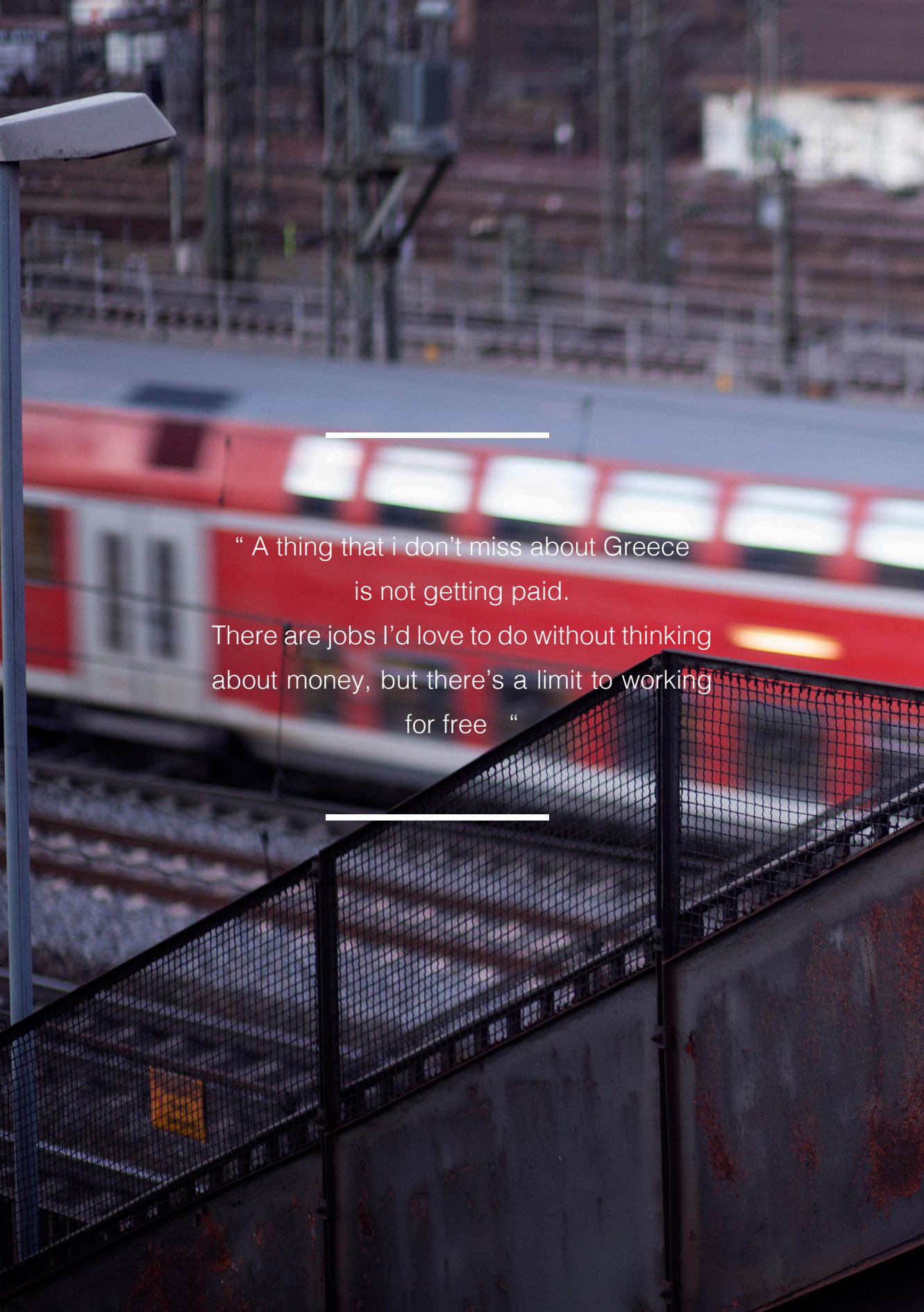

“ A thing that i don’t miss about Greece is not getting paid. There are jobs I’d love to do without thinking about money, but there’s a limit to working for free “

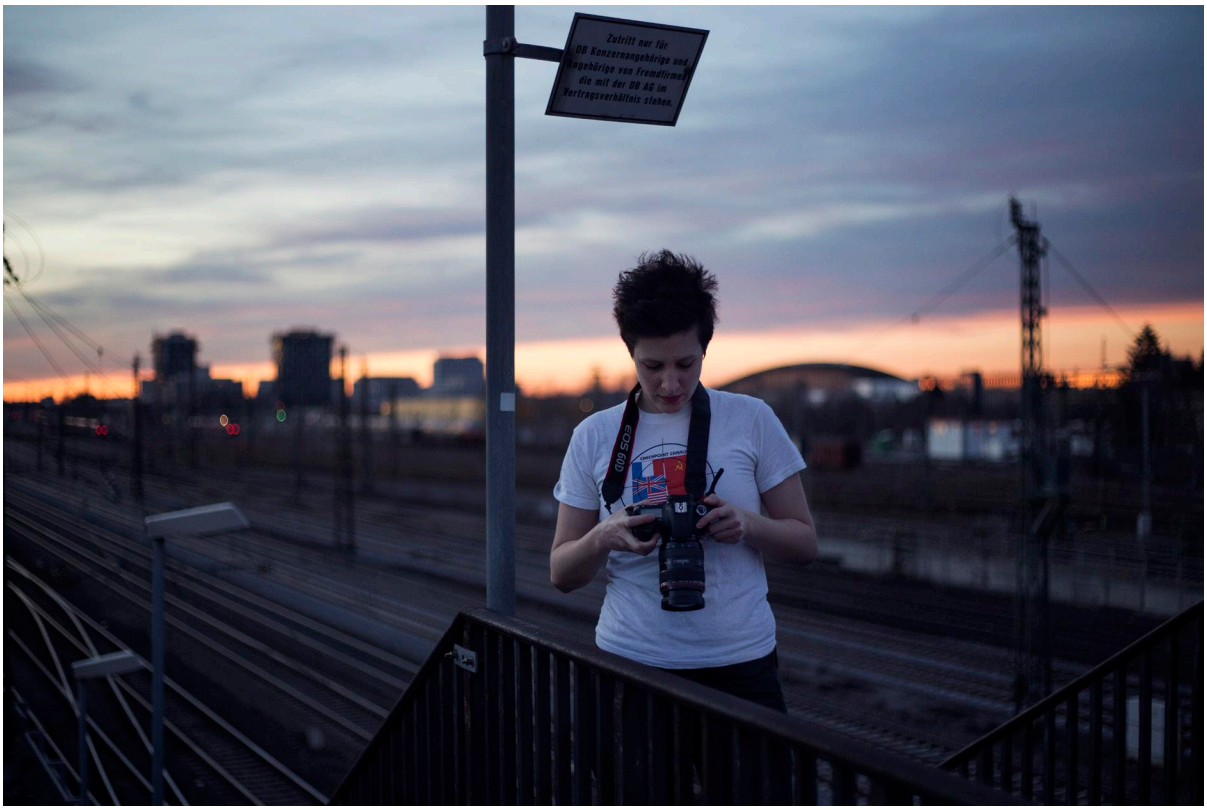

This allowed me to get better equipment and learn to operate it well, in order to use it in more artistic projects. Apart from that, there are many organizations and programs that financially support the arts both here in Munich and in Germany in general. I'm only just starting, I haven't looked into them all, but there are multiple doors open.

Flipped: What are some things you miss from Greece?

A: Definitely the sea and camping freely on the islands, which I haven't been able to do since I came here, due to my work schedule. The taverns and drinks, as well as going out in the summer, on any day of the week, and being able to go to a nice bar and stay out really late.

(A/N: Bars in Greece don't close before the wee hours of the morning)

Flipped: How about the things you don't miss?

A: I really don't miss being cold inside the house and the Athenian winter. I never liked it. I am fond of summer and spring in gen

eral, yet winters in Germany are far better and the house is always warm.
Another thing I don't miss is not getting paid. There are jobs I'd love to do without thinking about money, just because they are artistically intriguing to me, but there's a limit to working for free.

Flipped: What are some movies that you love and have been inspired by?

A: There are so many... Off the top of my head: The Dreamers, A Clockwork Orange, In the mood for love, 2046 and everything by Tarantino.

Flipped: What's your favorite quote or mantra?

A: Man is condemned to be free; because once thrown into the world, he is responsible for everything he does. It is up to you to give [life] a meaning. By Jean-Paul Sartre .

Flipped: Your biggest flaw?

A: Mmm... Impatience.

Flipped: Any advice you can give to future colleagues?

A: First of all, the best thing anyone who wants to be in film can do is watch a lot of movies. As far as studies are concerned, if they have the means, studying abroad - not necessarily in the States - is the best choice, mainly because they'll find better organization and infrastructures. I don't think there is a good film school in Greece just yet, though I'm hoping for one, soon. As for video editing, beyond the technical issues, which are important of course - though that depends on the exact field you're working in - an editor needs to be able to tell a story. Basically, a film is re-directed while it's edited. And a really good book on editing, a must-read for those interested is On Film Editing by Edward Dmytryk.

" We have forgotten what it means to be human.
The fact that the western world's goverments will let people drown, perceiving their lives only as numbers, is something I consider a great disgrace "

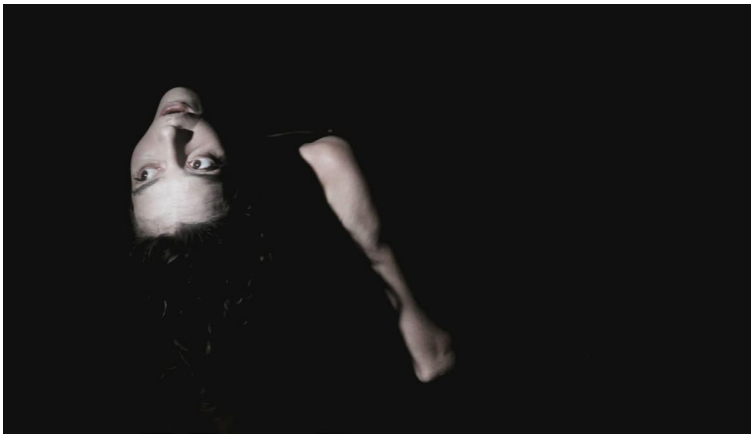

Video art created by Alkistis for the performance 'Psychosis!', directed by Tasos Sagris.

Alkistis is another young adult full of dreams and ambitions, striving for the best through hard work and dedication. Her love for her profession and a positive outlook help too. When asked about her future plans, she told us she wants to cover the refugee crisis that is taking place as we speak.

“I am thinking about going to Mytilini to do a documentary. Actually, something that has been on my mind a lot lately, with all the things happening, is that we have forgotten what it means to be human... The fact that the western world is built in such a way that, despite the infrastructures and technological achievements, governments will let people drown, perceiving their lives only as numbers, is something I consider a great disgrace.”

You can check out a lot of Alkistis’ previous work on her vimeo page: https://vimeo.com/alkistiskafetzi

The trailer for Alkistis’ short documentary Unterwegs/On The Way can be watched here: https://vimeo.com/158823039

Left page: From the collection ‘Reflections’. Alkistis has taken an interested in capturing faces through the glass.

Up: From the documentary ‘Unterwegs/On The Way’, a personal project which Alkistis directed, shot and edited by herself.

Words Springing off the page

“April hath put a spirit of youth in everything.”

William Shakespeare, Sonnet XCVIII

“What a strange thing! To be alive beneath cherry blossoms.”

Kobayashi Issa , Poems

“You can cut all the flowers but you can’t keep Spring from coming.”

Pablo Neruda

“In the Spring, at the end of the day, you should smell like dirt.”

Margaret Atwood

“Nostalgia in reverse, the longing for yet another strange land, grew especially strong in Spring.”

Vladimir Nabokov, Mary

“It’s Spring fever. That is what the name of it is. And when you’ve got it, you want -oh, you don’t quite know what it is you do want, but it just fairly makes your heart ache, you want it so!”

Mark Twain

“Despite the forecast, live like it’s Spring.”

Lilly Pulitzer

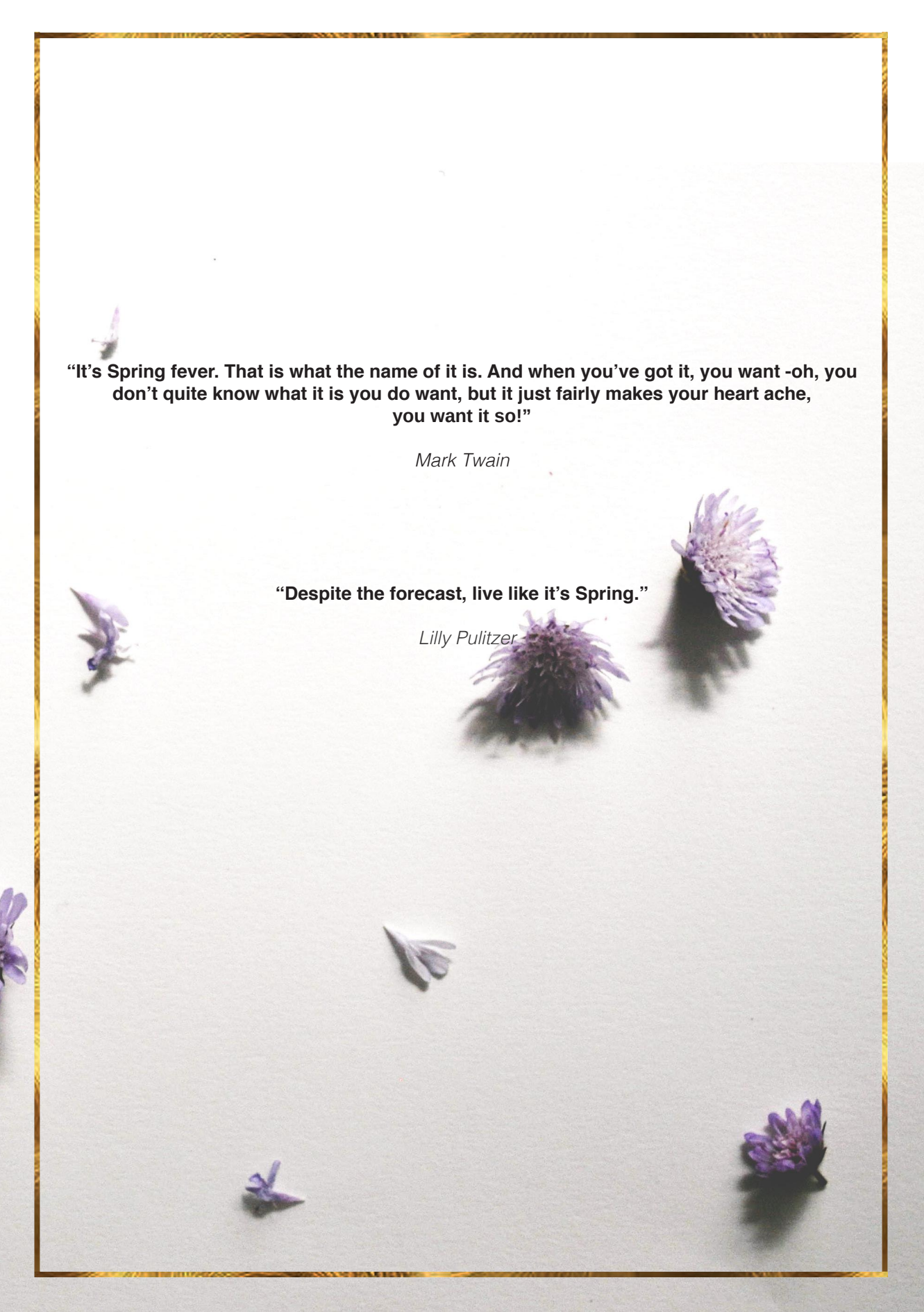

Picture Perfect

Words: Emily Kapothanasi

Each day, we have the choice of walking on a different path than yesterday.
Do you wonder what I mean by that?
I mean that, at night, before we fall asleep, we unwillingly think about the little story we have written throughout the day, we measure the rights and wrongs, we fill up the sack of guilt. Yet after all that, we make a plan for the next day, determined to be the best version of ourselves.

However, no matter how well we prepare ourselves for the things to come, we always end up improvising. A method extremely useful, that aims to dig and bring to light our authentic self.

That of course, being flawed, leads us inevitably into traps.

Nowadays, the biggest of these traps is social media. Remarkable but erroneously used tools. Their purpose is supposed to be, to enrich communication with the outside world and the honest expression of our profile, so that our connection with the world can be as direct as possible. Meanwhile, this overexposure leaves us unprotected in the middle of a fierce stream of information and excessive communication. Eventually making us obsessive.

We filter even our slightest thought and desire, depending on whether its projection will look sufficiently appealing to others. Our moments slip right through our hands while we strive to hide the flaws nature gave us. We push ourselves as much as necessary to achieve the perfect image. An image full of virtues and talents. An image of confidence, strong personality, skill, balance,success, happiness, completeness, enviable personal and social life. Is this huge mania of self-promotion worth it? Do we fear so much our imperfect, human existence with all its flaws and defects?Is it a desperate competition with other people or with ourselves? Perhaps it is a deep need to overcome ourselves and prove to be better than our true nature.

We are in danger of wasting valuable time off our lives, trying to create the perfect photo album with memories that, however, will never be seen by anyone and that's because the memories we built are fake.

Social media affect our lives deeply and often we don't take notice of their huge influence. The lack of personal time and space leads to not actually experiencing our life and to presenting it to the indiscreet and not always -almost never- good – intentions of others, thus losing our personal balance.

Nevertheless, I don't mean to condemn social media. Only their abuse, which is about to steal the experience of living our own lives. We are of course justified when in the chaos of the image and information overload we are exposed to, we become confused and we compare ourselves to others and then we focus on our self- repair. We rush into covering up our insecurities, weaknesses and mistakes while forgetting that they complete the composition of ourselves,who are not worthy of this rejection.

Let us allow ourselves into full acceptance, using whatever supplies our times provide us, in order to strengthen and to share our true and whole selves with the world. Let us rethink, what really matters. Our true moments or their beautified images? I believe that even if we don't say it out loud, we all know what the answer is. We have enough time until tomorrow to prepare an authentic plan and follow it, despite its flaws.

" I DON'T MEAN TO CONDEMN SOCIAL MEDIA. ONLY THEIR ABUSE, WHICH IS ABOUT TO STEAL THE EXPERIENCE OF LIVING OUR OWN LIVES. "

Tunes In

Words: Annie Orfanidou

Wild Nothing - Life of Pause

When the first videos came out, social media were on fire. Many talked about the much-anticipated return of mr. Jack Tatum - as is his real name - and one of the best albums of the year. These rumors have turned out to be true. Life of Pause is his third consecutive complete work as Wild Nothing and certainly the most musically mature one. This is apparent in the confidence that each song exudes, managing to stand on its own, far from weaknesses and possible differences. Bright melodies full of emotions and familiar sound paths that mr. Tatum chooses to empower with intense guitars, maybe bordelining on the psychedelic, without straying too far from his own style - and why should he? An album that will be a beautiful addition to spring afternoons.

Check out: Life of Pause, Japanese Alice, Adore

The 1975 - I Like It When You Sleep, for You Are So Beautiful Yet So Unaware of It

When The 1975 first appeared, everyone said it was much ado about nothing. Yet another band making indie rock songs and with all the necessary elements of bratty post-pubertism - the boy who says he'll hurt you but you're still in love with him regardless. In 2016, The 1975 - having tried quite hard to win the public over - put out their second album, much more conscious of their own style. They experiment with more pop elements, become more electronic and gain confidence in their own material. Healy has grown up and this is obvious from his performance as well as his stage presence. Going a bit mainstream is not necessarily bad, if it means that these songs are going to be played for a long time.

Check out: UGH!, The Sound, Paris, Somebody Else, If I Believe You

Suede - Night Thoughts

The Britpop years are gone for good and so are the rivalries, the baggy pants and the quirky hairstyles. Despite all that, the leading figures of this period stubbornly refuse to give up and not only reunite, but put out new material as well. Suede fall under this category. Can their music sound as good as 20 years ago? Yes it can. By pushing back, they manage to take a step forward. Ed Buller's production combined with Anderson's lyrics and melodies create quite the satisfactory result. Songs that talk about youthful dreams, the stress of adulthood and the following daily routine, all of it accentuated by the ever-present drama of the vocals. Suede are in great shape and this particular record more than proves it.

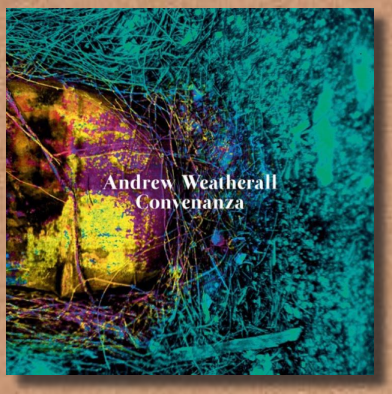

Andrew Weatherall – Convenanza

The godfather of electronic sound strikes again. A producer who has found himself part of many collaborations, from Primal Scream to New Order and My Bloody Valentine, and doesn't hesitate to experiment. On the other hand, his personal works are few and each one is something different. Convenanza is a personal overview, a small party that doesn't want to end. Its tone is light, with Weatherwall's own carelessly groovy vocals in an imaginative pop style. Nostalgia is everywhere but it doesn't overshadow the album, which may be standing on the past, yet makes sure to take a step into today. And I think that if there's anyone who can understand the contemporary music pulse, Andrew Weatherall is certainly the man.

Check out: The Confident Man, Frankfurt Advice, Kicking The River,Thirteenth Night

DIIV - Is The Is Are

Not bad. Not bad at all. Quite the opposite. After the initial 'bang' of their debut album Oshin which put post-punk back in the game, no one could predict what would happen next - it would either be something really good or something tasteless. Four years later, DIIV get back into the swing of things, once again under Captured Tracks. Is The Is Are is the necessary sequel of an intense period - which includes substances and improper behaviors - in a very interesting manner. The sound is a balance of noisy guitars and more melodic
elements while showcasing a more powerful side of the band without straying too far from its indie pop

style - though Smith himself, who participated in the production, pointed out that the change is significant. The transition from one album to the next is difficult but maybe mediocrity doesn't suit them. Which is for the best, to be frank.

Check out: Blue Boredom (Sky's Song), Incarnate Devil, Dust, Yr Not Far

FLOWERS

Faery forest Tale

Look closely into the droplets of morning dew.
You may see faeries dancing in the feeble sun light.
They dance all through the day, blessing flowers with their delicate fingers.
Wild violets blossom in their way...look for a trail of them to find your faerie.

If she has flowers on her hair, she is the faery of Spring.
She loves the color purple and the sun glistening on her silver freckles.
If you steal her faerie weaved shawl, she will be your prisoner and you can make her show you the sacred entrance to the realm of the fays.
But then let her go..as she is frail yet powerful.

If she falls in love with you...she'll leave her floral crown behind

and follow you on her own will.

Concept & Words: Kristiana Lalou Photography: Ioannis Promponas

Model: Emily Kapothanasi

"The world is full of magic things, patiently waiting for our

senses to grow sharper."

W.B. Yeats

Spring Strawberry Pavlova

Foodstyling | Photography: Mimika Michopoulou

Ingredients

For the cake

Ingredients

6 Large eggs (egg whites only)
300g of caster sugar
2 teaspoons of cornflour
1 teaspoon of lemon juice
vanilla extract

300ml of thickened cream

3 tablespoons of icing sugar

Juice of one lemon
Seasonal fruit of your choice
eg. Strawberries, berries, kiwi, dragon fruit, pineapple, lychee, limes.

Method

Preheat oven to 150 Celsius
Coat a tray lightly with melted butter.
Make a 15cm diameter circle like a bowl with foil.

Whisk egg whites until soft peaks form.
Add the sugar gradually.
Add the cornflour, teaspoon of lemon juice and vanilla
and whisk until all is well combined.
Spoon the mixture into the circle of foil. Bake for 1 ½ hours in 100C.(kane to kelsiou)
When done leave inside the oven to cool down, with the oven door half open.

Whisk the cream and icing sugar until firm peaks form.
Spoon it in the pavlova.
Mix your fruit with the lemon juice and decorate your pavlova.
Enjoy!

STORYTELLING

“Τέλος Εποχής”

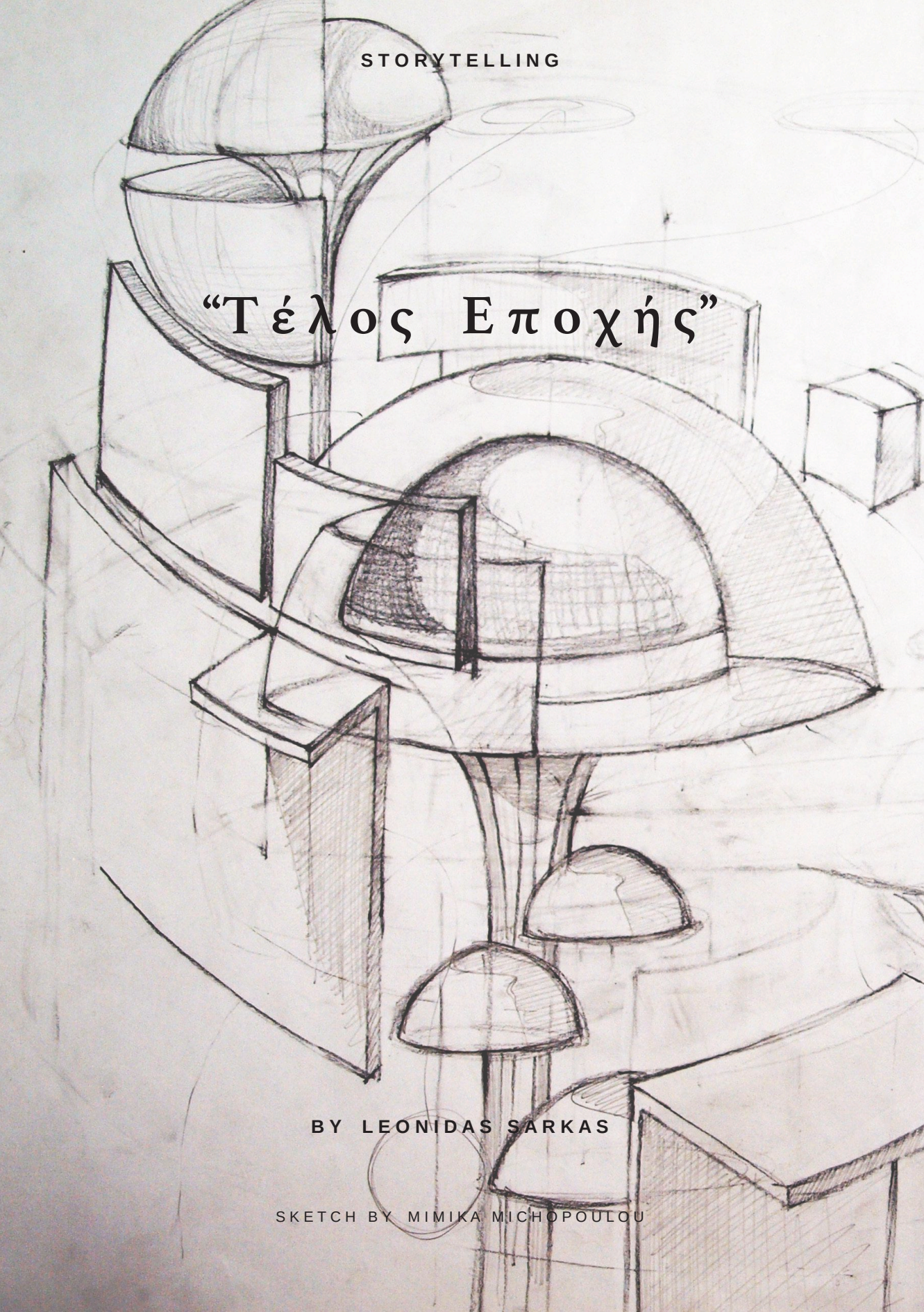

BY LEONIDAS SARKAS

SKETCH BY MIMIKA MICHOPOULOU

Βάσει μιας μελέτης που οι φοιτητές της Τεχνολογικής Ακαδημίας στο Νέο Τόκυο είχαν πραγματοποιήσει, πρωταίτιοι της καταστροφής του πλανήτη Γη ήταν η Κάθριν Χέιμνταλ, ο Αρούν Γκοσουάμι, ο ΑΠΕΜ-3 και η Τσεν Νταν. Η μελέτη είχε ακολουθήσει τα βήματα όλων των φιλοσόφων της αιτιότητας. Μομφές, επίσης, εκτοξεύονταν προς τις εμμονές και τις ιδέες των προαναφερθέντων προσώπων. Το πόρισμα είχε δεχθεί σφοδρή κριτική – μέχρι και σήμερα αμφισβητείται – αν και η προσέγγιση του της αλήθειας δύσκολα θα μπορούσε να θεωρηθεί πλήρως λανθασμένη.

Έχοντας αφιερώσει τριάντα και έξι χρόνια στην εργασία της, καθώς και στην προάσπιση των γυναικείων δικαιωμάτων, η Κάθριν Χέιμνταλ αποφάσισε, μια νύχτα του 2018, να πάει επιτέλους με τον Γκάρι στον μήνα του μέλιτος, αυτόν ακριβώς που του είχε υποσχεθεί την μέρα του γάμου τους, τρεισίμιση δεκαετίες νωρίτερα.

Κύριος λόγος ήταν η ανία στην ζωή της. Παιδιά δεν υπήρχαν. Το πόστο της στην κλινική, παρ'ότι ισχυρό, είχε πλέον πλημμυρίσει από έγγραφα τα οποία έπρεπε να αναγνωστούν και υπογραφές, εκατοντάδες υπογραφές.

Έφταιγαν και τα στοιχεία που ο Γκάρι της είχε δείξει από την υπηρεσία στην οποία δούλευε. Σύμφωνα με αυτά, ο πολιτισμός ολοένα έσπρωχνε προς τα πίσω τα τροπικά δάση του Αμαζονίου. Η συρρίκνωσή τους, παρά τις προσπάθειες των κρατών, ήταν τέτοιου βαθμού που ήδη κάποιοι απαισιόδοξοι στοιχημάτιζαν για την ημερομηνία οριστικής εξαφάνισής τους. Και στη λίστα που η Κάθριν είχε φτιάξει, με τίτλο ''Εφικτοί στόχοι πριν το τέλος της ζωής μου'', η μοναδική γραμμή που δεν είχε διαγραφεί

περιελάμβανε τις λέξεις ‘’τροπικό δάσος’’ και ‘’περιπέτεια’’.

Έτσι, το ζευγάρι πήρε μια άδεια δύο εβδομάδων και ταξίδεψε στο Μανάους της Βραζιλίας, κοντά στο μέρος όπου η Κάθριν έμελλε να ανακαλύψει το μυστικό της αθανασίας.

Αναμφίβολα, το μετέπειτα εκδοθέν βιβλίο της εμπεριείχε πολλές υπερβολές και αρκετές δόσεις λυρισμού ώστε οι δέκα αυτές ημέρες να θυμίζουν χολιγουντιανές παραγωγές. Η αλήθεια είναι σαφώς λιγότερο εντυπωσιακή. Η διαμονή τους στην νότιο Αμερική και οι επισκέψεις τους σε μια αλυσίδα οικισμών ιθαγενών σε τίποτα δεν διέφεραν από χιλιάδες άλλες που είχαν προηγηθεί από κύματα ανώνυμων τουριστών. Ως και η παρατήρηση η οποία άλλαξε την μοίρα του κόσμου δεν συνέβη όπως το βιβλίο έλεγε, σε μια στιγμή επιφοίτησης, καταμεσής μιας ισχυρότατης νεροποντής, μα έναν χρόνο αργότερα. Εντός ενός ιατρικού πειραματικού εργαστηρίου.

Η αρχή έγινε με ένα κρούσμα πνευμονίας. Είχε πλήξει μια αιωνόβια γριά, κάτοικο του χωριού στο οποίο το ανδρόγυνο τύχαινε εκείνη την ημέρα να επισκέφτεται. Είχε ζητηθεί η συμβολή της Κάθριν κι εκείνη είχε σε ελάχιστα δευτερόλεπτα διαπιστώσει πως η ηλικιωμένη γυναίκα βρισκόταν πολύ κοντά στις πύλες του θανάτου. Οποιοδήποτε κοκτέιλ αντιβιοτικών δεν θα μπορούσε να κάνει το παραμικρό, ακόμα και εύκαιρο να ήταν.

Όταν όμως η πνευμονία έχασε την μάχη, η Κάθριν απαίτησε, βίαια, να μάθει τον λόγο. Επέστρεψε στο Σιάτλ με ένα ανορθόδοξο μίγμα φυτικών και ζωικών ουσιών που διέθετε αδικαιολόγητες θεραπευτικές δυνατότητες,

και αποφασισμένη να χρησιμοποιήσει τα πλεονεκτήματα που απολάμβανε ως διευθύντρια της μικροβιολογικής κλινικής, προκειμένου να ρίξει φως στο πώς και στο γιατί.

Τριακόσιες μέρες ξόδεψε. Την τριακοσιοστή πρώτη είχε πετύχει να εντοπίσει και απομονώσει την τοξίνη ενός δηλητηριώδους βατράχου. Από μόνη της δεν έκανε τίποτα – μπροστά στο γιγαντιαίο όφελος, η Κάθριν ήταν πεπεισμένη πως εξανθήματα και διάρροια μπορούσαν να συγκαταλεχθούν στην κατηγορία "τίποτα" – σε υψηλή θερμοκρασία ωστόσο, και σε στενή συνεργασία με την κοινότατη γρίπη τύπου Β, το αποτέλεσμα ήταν θαυματουργό. Ανανέωνε την δομή των κυττάρων, ειδικά των μυοκαρδιακών. Μακροζωία. Παρ'ότι ο θάνατος δεν ηττάτο, ωθούτο σε μια ασφαλή απόσταση. Αν η χορηγία της φόρμουλας μάλιστα ξεκινούσε από εφηβική ηλικία με μηνιαία συχνότητα, η Κάθριν εκτιμούσε ένα προσδόκιμο ζωής ανώτερο των τριών αιώνων.

Ποτέ δεν έπαψε να συλλογίζεται την ειρωνεία της όλης κατάστασης. Το μυστικό που μια δαμασμένη από την επιστήμη ασθένεια έκρυβε. Φάνταζε στο μυαλό της σαν μια φάρσα του Θεού - ανέκαθεν θεωρούσε τον εαυτό της ελαφρά θρησκευόμενο άτομο. Δεν σταμάτησε να το συλλογίζεται ακόμα και όταν κατέκτησε τον κόσμο γνωστοποιώντας την ανακάλυψή της. Ακόμα και λίγο πριν αφήσει την τελευταία της πνοή, το 2147.

Όσο η κοινωνία κατέρρεε γύρω από τον νεαρό Αρούν, εκείνος, προστατευμένος από τα άτρωτα, θεωρητικά, τείχη του καπιταλισμού και της αριστοκρατίας, ξόδευε τον χρόνο του διαβάζοντας Βερν, Ασίμωφ και

Κλαρκ. Αυτό, πρέπει να καταλάβετε, συνέβη αφού είχε εισέλθει στα χρόνια της εφηβείας του.

Ο υπερπληθυσμός, η φυσική συνέπεια της Αγωγής Χέιμνταλ, είχε ωθήσει την ανθρωπότητα στο χείλος του γκρεμού. Πρώτα ήταν οι θρησκευτικές συρράξεις, προκληθείσες από την φανατική πεποίθηση των εκκλησιαστικών ηγετών πως η Αγωγή διαστρεβλώνει το έργο του Θεού. Αυτό που ακολούθησε είκοσι έτη μετά τις ξεπέρασε σε σφοδρότητα.

Η εξάντληση των αποθεμάτων σοκολάτας δεν ήταν παρά το προοίμιο. Η παραγωγή ολοένα και περισσότερων τροφίμων αποτύγχανε να καλύψει τα αυξανόμενα ποσοστά κατανάλωσης. Πρώτοι μαζικοί θάνατοι από ασιτία, μεγάλες περίοδοι διακοπής ρεύματος, προσφυγικά κύματα, εμφύλιες αιματοχυσίες, εθνοκαθάρσεις αναγκαιότητας. Το πρόβλημα που μάστιζε την Κίνα την δεκαετία του '70 παιζόταν σε διεθνή κλίμακα.

Αναφορικά με την ενηλικίωση ενός ατόμου, η συγκεκριμένη εποχή δεν είχε να προσφέρει πάρα πολλά. Τουλάχιστον, ο Αρούν βρήκε τον εαυτό του προστατευμένο από τα δεινά των κατώτερων κοινωνικών τάξεων λόγω του πλούτου που η οικογένεια Γκοσουάμι είχε επί τόσες δεκαετίες συσσωρεύσει. Η εν λόγω ασπίδα γύρω του τον βοήθησε στο να αφοσιωθεί στις σπουδές του με τρόπο καθολικό. Η ανταμοιβή των κόπων ήρθε όταν βρέθηκε στο κατώφλι της NASA, σε μια περίοδο που όλες οι ενέργειες και άπασες οι προσπάθειες του Ανθρώπου είχαν ως επίκεντρο την διάσωσή του. Έως και η Διαστημική Υπηρεσία των Η.Π.Α. είχε σκύψει προς τα κάτω το κεφάλι, ψάχνοντας νέες μεθόδους καλλιέργειας, εφευρίσκοντας φθηνά

υποκατάστατα σίτισης. Συνεπώς, ο ιδεαλισμός που ήθελε τους ανθρώπους να ταξιδεύουν στα άστρα αποτελούσε μια ρομαντική ιδέα περασμένων καιρών, παράταιρη και ανεδαφική.

Βέβαια, ο οξυδερκής επιστήμονας από την Καλκούτα θεωρούσε τους πάντες κοντόφθαλμους. Τον ίδιο, πέρα για πέρα σωστό. Εύκολα αυτό φαινόταν αν κάποιος διάβαζε τα άρθρα του. Πίστευε πως ο πλανήτης Γη ηταν πλέον πολύ κουρασμένος. Μέχρι και οι θεοί θα είχαν καταβληθεί από έξι χιλιετίες ανθρώπινης υπερβολής και εκμετάλλευσης. Θεωρούσε αυτονόητο πως την σωτηρία θα την έφερνε η εξάπλωση στο ηλιακό σύστημα και πέρα από αυτό. Τα εμπόδια, όχι κατά σειρά προτεραιότητας, συνοψίζονταν στους χλευασμούς των συναδέλφων του, στις κολοσσιαίες αποστάσεις του διαστήματος - χρονικές αλλά και γεωγραφικές - στην αδυναμία του κόσμου να κατανοήσει το όραμά του.

Πέφτοντας επανειλημμένα με φόρα πάνω στα πολλά αναχώματα που ορθώθηκαν μπροστά του, παραιτήθηκε. Αποσύρθηκε σε ένα απομονωμένο μέγαρο στο Κεμπέκ, αφήνοντας πίσω του τον κόσμο να φλέγεται.

Κατά την διάρκεια των δύο επόμενων δεκαετιών, υπήρχαν στιγμές που τα μίντια, κουρασμένα από την πείσμονα παρουσία μακελειών, τον θυμούνταν. Με άρθρα ή συνεντεύξεις τον ξαναέφερναν στο προσκήνιο. Χτιζόταν σιγά σιγά η εικόνα ενός παράφρονα ερημίτη, ενός εκκεντρικού που ξέχναγε για μέρες να κοιμηθεί ή να φάει, που άκουγε αποκλειστικά Στράους, που μοναδική του παρέα ήταν μια μικρή αγέλη από ρομπότ. Κατά γενική ομολογία, το τίμημα για τα μεταπτυχιακά στην αστροφυσική,

στην ρομποτική και στην θεωρία των κβάντων τα οποία κατείχε, ήταν η παράνοια.

Το πτώμα του βρέθηκε στις δύο Νοεμβρίου του 2072, όταν ένα από τα ρομπότ ειδοποίησε το αστυνομικό τμήμα. Είχε αποχωρήσει από τον κόσμο λίγες μέρες νωρίτερα, μα τα ανδροειδή είχαν προγραμματιστεί να ολοκληρώσουν μια πληθώρα τελικών υποχρεώσεων πριν κοινοποιήσουν τον θάνατο του.

Στην μισοτελειωμένη του διαθήκη εξηγούσε πως είχε διαλέξει την αυτοκτονία πριν προλάβει το Αλτσχάιμερ να τον κυριεύσει ολοκληρωτικά. Η μεγάλη του παρηγοριά, συνέχιζε, ήταν πως είχε καταφέρει να σπάσει το φράγμα της ταχύτητας του φωτός – η συμβολή των δικής του επινόησης λειτουργικών συστημάτων πρωτοβουλίας των ανδροειδών ήταν αδιαμφισβήτη και ανεκτίμηση – και πως η μεθοδολογία είχε εναποτεθεί στην μνήμη ενός από τα ρομπότ.

Η εν λόγω μονάδα είχε το όνομα ΑΠΕΜ-3. Το Α περιέγραφε την ικανότητα ανεξάρτητης νόησης και αυτοεξέλιξης που οι μηχανές του Αρούν διέθεταν, το Π ενδείκνυε τον ποζιτρονικό τους εγκέφαλο, ενώ τα επόμενα γράμματα είχαν να κάνουν με τα πρωτόκολλα λειτουργίας τους. Όσο για το 3, ήταν ένας περιττός αριθμός, απλά ενδεικτικός παλαιότητας. Μπροστά σε μια ολόκληρη γενιά επιστημόνων, δύο μέρες μετά την κηδεία, ο κατασκευασμένος από ατσάλι ΑΠΕΜ, βάλθηκε να εξηγήσει με ποιον τρόπο το διαπλανητικό ταξίδι βρισκόταν πια σε απόσταση αναπνοής

από τον άνθρωπο.

Ένας Μεσοποτάμιος μονάρχης ο οποίος θα εξηγούσε στους σκλάβους υπηκόους του τον λόγο για τον οποίον οι θεοί τον επιφόρτισαν με την αρετή της αδιαπραγμάτευτης εξουσίας, περισσότερη κατανοήση θα προκαλούσε. Το πρόβλημα της ακεραιότητας της ύλης μπορούσε, κατά τα λεγόμενα του ΑΠΕΜ, να παρακαμφθεί εάν κάποιος πατούσε γερά πάνω στην θεωρία της σχετικότητας. Απαιτείτο μονάχα μια πολύ συγκεκριμένη επιτάχυνση – η ώθηση Κρουζ μπορούσε να την εξασφαλίσει – καθώς και ένα απειροελάχιστο χρονικό διάστημα μέσα στο οποίο ο ανθρώπινος οργανισμός θα έπαυε να λειτουργεί.

Ούτε ένας εκ των παρευρισκομένων δεν μπόρεσε να καταλάβει τους αλγόριθμους και τα σχεδιαγράμματα της θεωρίας του Αρούν, οι οποίοι στηρίζονταν, εν μέρει, στις αλχημείες του Αϊνστάιν και της παραμελημένης αστροφυσικού ΜακΓκίλις.

Με το που ο ΑΠΕΜ εντόπισε στις εκφράσεις των ακροατών του την αδυναμία κατανόησης, μερικοί διακόπτες στο εσωτερικό του ενεργοποιήθηκαν. Ως συνέπεια αυτού, η ηχογραφημένη φωνή του Αρούν ξεχύθηκε μέσα από το ρομπότ. Βραχνή, άτονη. Μέσα από τον τάφο, ο Ινδός ερημίτης ανέλαβε τον ρόλο του δασκάλου απέναντι σε όλους αυτούς που τον είχαν μειώσει. Ολοφάνερος ήταν ο σαρκασμός. Τεμάχισε σε μικρά κομμάτια την θεωρία του, εξηγώντας το καθένα τους με φανταχτερές παρομοιώσεις και τόσο απλοϊκά που θύμιζε προπαίδεια.

Είπε πως ένα διαστημόπλοιο, ενώ ναι, δεν μπορεί να ξεπεράσει σε αγώνα δρόμου το φως, μπορεί να χρησιμοποιήσει τα κύματά του, ταξιδεύοντας πάνω τους. Μίλησε για την κατεύθυνση του πλοίου, όχι μονοκόμματη και ανεξάρτητη, αλλά στηριζόμενη στην ύλη γύρω του. Από ένα σημείο και μετά, είπε, η ώθηση θα εξασφαλίζεται από το κομμάτι του διαστήματος που, μετατοπιζόμενο προς τα πίσω, θα σπρώχνει το σκάφος εμπρός. Ισχυρίστηκε ότι με κατάλληλες γεννήτριες το τελικό αποτέλεσμα θα μοιάζει με ομόχρονη μετατόπιση.

Η συγκατάνευση ήταν γενική. Εντούτοις, ενώ η θεωρία αποδείχθηκε σωστή και εύκολη, το να μετατραπεί σε πράξη ήταν κάτι ολοκληρωτικά διαφορετικό. Τελικά, ήταν ιδιωτικά τα κονδύλια τα οποία, ξεπερνώντας τα γήινα προβλήματα, ευθύνονταν για την πρώτη επανδρωμένη αποστολή σε άλλο ηλιακό σύστημα. Το Chivalry, με πλήρωμα εκατό επιστημόνων, εκτοξεύτηκε από την νότια Γαλλία το 2080. Οι μνήμες και οι γνώσεις εφτά ανδροειδών ΑΠΕΜ είχαν ενσωματωθεί στον κεντρικό του υπολογιστή. Το διαστημόπλοιο άφησε πίσω του μια ως επί το πλείστον υποσιτιζόμενη ανθρωπότητα και στόχος του ήταν να αναζητήσει, γύρω από το Άλφα του Κενταύρου, έδαφος πρόσφορο για εποίκιση.

Δύο γενιές αφού το Chivalry άνοιξε την πόρτα της εξόδου, το ανθρώπινο είδος είχε εγκαταλείψει το λίκνο του, όχι με όσο συναισθηματισμό κάποιοι ρομαντικοί ήθελαν, και είχε εξαπλωθεί στα κοντινότερα άστρα. Όλοι ανεξαιρέτως οι διαστημικοί πιονέροι – είτε ήταν φτωχοί αναζητώντες μια

καλύτερη ζωή είτε κρατικοί οπορτουνιστές – αγνόησαν τα μαθήματα της ανακάλυψης της Αμερικής.

Κάθε νέος, βιώσιμος πλανήτης εντός μιας ακτίνας δεκαπέντε ετών φωτός, καταληστεύετο. Η πανίδα και χλωρίδα έτρεφε ανηλεώς τις ανάγκες των ανθρώπων, ο ορυκτός πλούτος συντηρούσε την διαστημική βιομηχανία που ξεκινούσε από την μητρόπολη Γη, ενώ τυχόν νοήμονες μορφές ζωής ακολουθούσαν την μοίρα των Ινδιάνων.

Σε έναν άπειρο κόσμο, οι άνθρωποι βάλθηκαν να εξισώσουν την αγριότητά τους με αυτόν. Χρόνια και δεκαετίες πέρασαν κατά τις οποίες ήταν προσοδοφόρο να είναι κανείς πειρατής, λαθρέμπορος, τυχοδιώκτης.

Δίχως αμφιβολία, δεν ήταν λίγοι όσοι είχαν αναρωτηθεί για το αν ο άνθρωπος ήταν η πιο εξελιγμένη μορφή ζωής στο σύμπαν. Τα εκείνη την εποχή συγκεντρωθέντα στοιχεία αυτήν την άποψη υποστήριζαν.

Ωστόσο, το μακελειό είχε ήδη γίνει αντιληπτό και ορισμένες αποφάσεις είχαν ήδη παρθεί.

Μολονότι τα γραφειοκρατικά αρχεία εκείνης της εποχής μακράν απέχουν από το να χαρακτηριστούν έστω ικανοποιητικά, ορισμένα συμπεράσματα είναι ασφαλές να εξαχθούν για την Τσεν Νταν. Γνήσιο τέκνο της διαστημικής γενιάς, διέκοψε αμέσως τους δεσμούς της με την Γη και αφοσιώθηκε σε μια δουλειά που αγαπούσε. Ως Ανιχνεύτρια, η δουλειά

της ήταν να εξερευνεί το απέραντο διάστημα και να το χαρτογραφεί. Μετεωρίτες μεταλλευμάτων, πλανήτες με οξυγόνο, νερό, μαύρες τρύπες, τα πάντα που συναντούσε στον δρόμο της. Διορισμένη είτε από πολυεθνικές, είτε από κρατικές υπηρεσίες, είτε ενίοτε και από την δική της δίψα για περιπέτεια, ταξίδευε σε ανεξερεύνητες γωνίες του διαστήματος. Σαν τους παλιούς πιονέρους, στηριζόταν στις δικές της ικανότητες και χόρευε με το άγνωστο, ασχολία διόλου σπάνια για τον αιώνα που η ανθρωπότητα είχε βαλθεί να κατακτήσει τους γαλαξίες.

Λίγο μετά την αυγή του εικοστού δεύτερου αιώνα η ζωή της είχε αποκτήσει μια φθίνουσα κλίση. Είχε κοντέψει να χάσει την άδεια πτήσης της – χώρια την ζωή της – στην επιχείρηση στο Νέο Τόκιο. Οι ουσίες που είχε μεταφέρει μπορούσαν να κάψουν το μυαλό ενός ενήλικα με μόνο τρεις χρήσεις, συνεπώς ήξερε πως όχι μόνο παρανομούσε, μα συμμετείχε και σε κάτι κακό. Ήταν η ετοιμότητα και το πείσμα των αστυνομικών αρχών που την είχαν αιφνιδιάσει. Αυτήν και τους δύο συνεργάτες της μαζί, οι οποίοι δεν είχαν σταθεί εξίσου τυχεροί.

Έχοντας επιβιώσει από εκείνο το φιάσκο, επέστρεψε στην δουλειά που ήξερε καλύτερα από όλες.

Το αποκορύφωμα των προβλημάτων που την μάστιζαν την χτύπησε στο πρόσωπο μια μέρα του γήινου έτους 2203. Βρισκόταν 2,3 έτη φωτός μακριά από τον κοντινότερο διαστημικό σταθμό, μόνη πάνω στο μαχητικό της σκάφος ονόματι Shovel, συνεπώς ένιωθε απελπιστικά μόνη. Αν συνυπολογιστεί το γεγονός ότι ο αδερφός της βρισκόταν κλεισμένος

στην φυλακή και η κόρη της χαμένη, χρόνια τώρα, στις τρώγλες της Σαγκάης, το αίσθημα που πολιορκούσε από όλες τις μεριές την Τσεν ήταν δικαιολογημένο.

Το διαστημόπλοιο που ξεπρόβαλλε στην περίμετρο του ραντάρ έδειχνε εγκαταλελειμμένο. Καμία ζωτική ένδειξη δεν παρουσιαζόταν στο εσωτερικό του και ενώ ο δέκτης του φαινόταν να λειτουργεί κανονικά, δεν υπήρξε καμία απόκριση στις αποστολές που η Τσεν έστειλε.

Από πιο κοντά, το σχήμα του σκάφους ήταν κάτι που η Τσεν δεν είχε ξαναδεί. Διπλάσιο του Shovel, κυρτό και συμπαγές, με τέσσερις προωθητήρες αντί για τους καθιερωμένους δύο. Θεωρούσε τον εαυτό της ειδήμονα στους διάφορους τύπους διαστημόπλοιων που η ανθρωπότητα είχε παράγει, το συγκεκριμένο όμως ήταν έτοιμη να ορκιστεί πως για πρώτη φορά το έβλεπε.

Δύο ώρες περιστρεφόταν γύρω του, περιεργαζόμενη τα μεταλλικά του τοιχώματα και παίζοντας με την ιδέα να αναφέρει στις αρχές το εύρημά της. Ανέπαφο δεν ήταν σε καμιά περίπτωση. Ρωγμές, βαθουλώματα και γρατζουνιές έδειχναν ότι είχε συναντήσει κάτι επικίνδυνο, το οποίο εξαφάνισε το πλήρωμα – ή το ανάγκασε να το εγκαταλείψει – και το μετάλλαξε σε ένα άδειο κουφάρι.

Στο τέλος, αφού βεβαιώθηκε πως διάβαζε σωστά τις ενδείξεις στην κονσόλα της, η Τσεν Νταν νικήθηκε από την περιέργειά της. Φέρνοντας το

δικό της Shovel' κοντά στο φαινομενικά άδειο σκάφος, επιβιβάστηκε σε αυτό.

Έτσι απλά, η Τσεν Νταν επιλέχθηκε για έναν ανώτερο σκοπό. Το ότι ήταν αυτή και όχι κάποιος άλλος έχει να κάνει καθαρά και μόνο με κριτήρια τύχης. Η Ανιχνεύτρια ήταν τόσο σημαντική όσο το άτομο που ξεκινά μια πυρηνική αντίδραση.

Σε ένα μέρος σαν το σύμπαν, απεριόριστων διαστάσεων και ηλικίας χιλιάδων δισεκατομμυρίων χρόνων, θα ήταν παράξενο να μην υπάρχουν οντότητες το ίδιο αρχαίες. Πολιτισμοί οι οποίοι κατάλαβαν από πολύ νωρίς την αξία της ζωής, οι οποίοι την ενσωμάτωσαν στην φιλοσοφία τους και βάλθηκαν, είτε με τον έναν είτε με τον άλλον τρόπο, να την προστατεύσουν.
Όταν η προσοχή μιας τέτοιας κοινωνίας τραβήχτηκε από τις φρικαλέες δραστηριότητες ενός λαού, πρόσφατα αποκολλημένου από τα στενά σύνορα της πατρογονικής του εστίας, η αντίδραση δεν ήταν άμεση. Έμοιαζε με μια τεράστια αρκούδα που μόλις έχει ξυπνήσει από την χειμερία νάρκη και ο λήθαργος ακόμα τυφλώνει τα μάτια της.

Λίστες καταρτίστηκαν. Λίστες με όλα τα ζωικά και φυτικά είδη που ο άνθρωπος ποδοπάτησε στην ανάγκη του για ανάπτυξη. Συζητήσεις έγιναν και προτάσεις για μια δεύτερη ευκαιρία καταρρίφθησαν. Η απάντηση που αποφασίστηκε να δοθεί ήταν ψυχρή. Ολοκληρωτική. Δίχως περιθώρια αμφισβήτησης. Σχεδόν ανθρώπινη.

Το δόλωμα ενός μισοδιαλυμένου πλοίου ήταν αρκετό για να τραβήξει την προσοχή των ανθρώπων. Ένας και μόνο έφθανε. Η άτυχη γυναίκα ναρκώθηκε. Οι μνήμες της έσβησαν και ο οργανισμός της γέμισε από παθογόνους μικροοργανισμούς, μπροστά στους οποίους ο Έμπολα ήταν ένα αθώο μωρό.

Το λογισμικό του Shovel μπουκώθηκε με διαφορετικού είδους ιούς. Μικρά, σατανικά πακέτα πληροφοριών, ικανά να καταβροχθίσουν υπολογιστικά συστήματα με μηδενικές πιθανότητες έγκαιρης αντιμετώπισής τους. Στην συνέχεια, η Τσεν ξανατοποθετήθηκε στο σκάφος της και στάλθηκε πίσω στην πατρίδα της. Σύντομα, πολύ σύντομα, οι άνθρωποι θα διαπίστωναν τι σημαίνει η έκφραση ''τεχνολογικά άνισος πόλεμος'', αν και δεν θα ήταν ακριβώς πόλεμος... Η Γη θα μεταμορφωνόταν σε ένα ερειπωμένο νεκροταφείο, αφήνοντας τις πολυάριθμες μικρές αποικίες ακυβέρνητες και απομονωμένες.

Η καραντίνα θα γινόταν ο νέος τρόπος ζωής. Πλέον οι μέρες θα πέρναγαν με φόβο και με σύνταξη ανόητων μελετών. Οι επιζήσαντες θα εύχονταν η ζωή να μην ήταν τόσο μεγάλη.

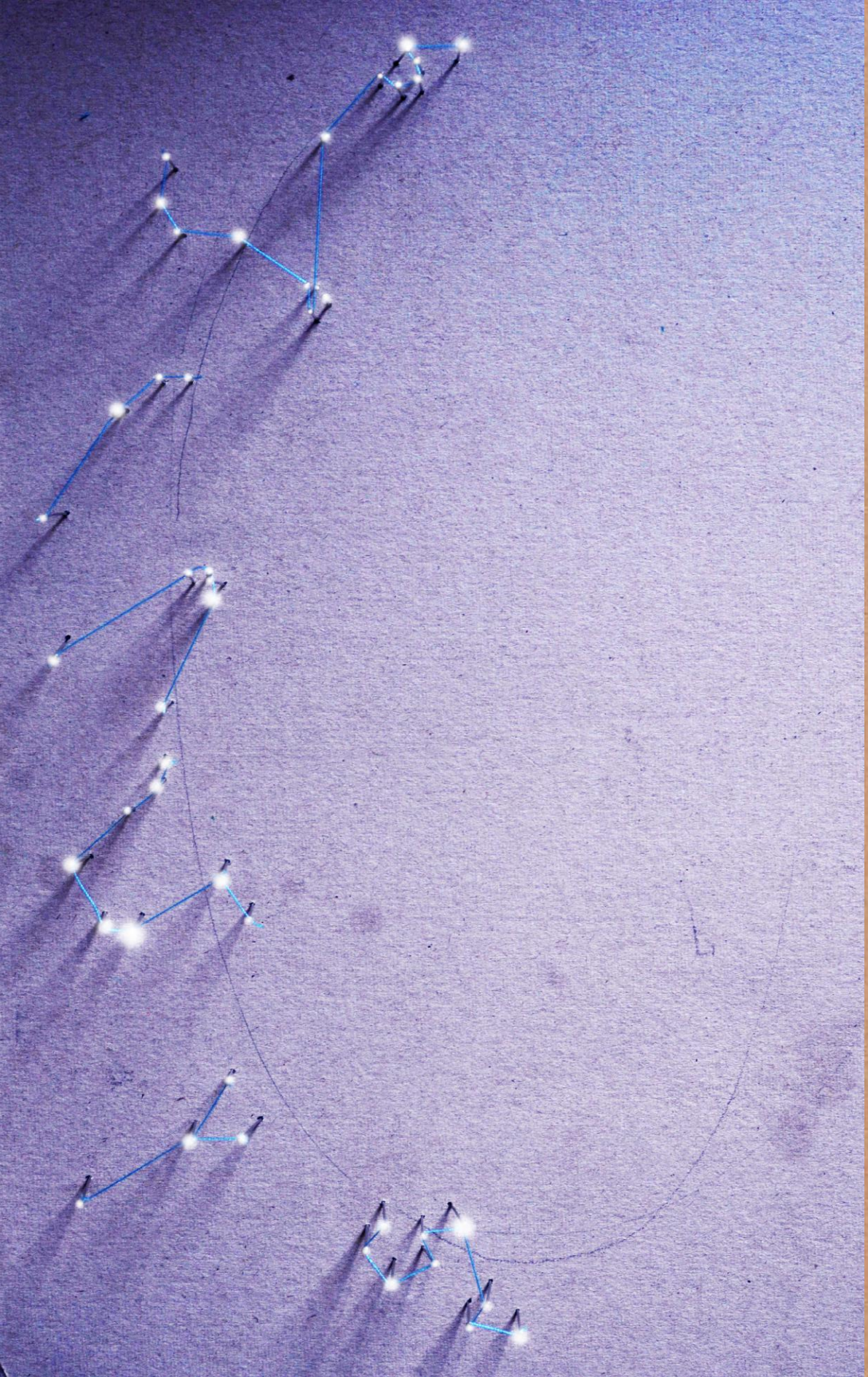

Capricorn: The Moon.
You're seeking to confirm the facts, but true learning comes only after embracing the illusions.

Aquarius: The Devil.
If you're feeling trapped, take a good feel of the chain around your neck: it's loose

Pisces: The Chariot.
Taking the reins can be terrifying, but it's the only way out of whatever is haunting you.

Aries: Death.
There's life blooming between the bones of dead animals: embrace it and move on.

Taurus: The Tower.
When a bolt of lightning destroys what you call home, think again whether it was home or prison.

Gemini: The World.
You're coming back 360 degrees, making a full circle - when something is complete, it's time to being again.

Cancer: The Hanged Man.
To change your view of the world you must turn upside down - but sometimes it's the world that does so.

Leo: Wheel of Fortune.
The wheel has ups and downs - if you're willing to learn, the downs are better teachers than the ups.

Virgo: The Judgment.
When you want to see the ocean and it's nowhere in sight, close your eyes and listen to the distant sounds of the waves

Libra: Temperance.
To be patient with others first you have to learn to be patient with yourself.

Scorpio: High Priestess.
Unless you're willing to look beyond the veil you'll never find what's bothering you.

Sagittarius: The Empress.
When you roam the world, remember to listen to your heartbeat: you're always home.

Fliqped

Issue #3
Spring 2016

All rights reserved
Copyright 2016